

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **M.S.**,
oskarżonej z art. 271 § 1 k.k.,
wobec której postępowanie karne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k.,
warunkowo umorzono na okres próby 2 lat,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 11 marca 2025 r.
wniosku obrońcy oskarżonej o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego J.B. od
udziału w sprawie o sygn. akt V KZ 54/24
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

[WB]

UZASADNIENIE

W dniu 2 stycznia 2025 r. obrońca oskarżonej M.S. – r.pr. D.K. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego J.B. od udziału w sprawie o sygn. akt V KZ 54/24 na podstawie art. 29 § 7 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na istnienie okoliczności mogących wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego, wywołaną wadliwą procedurą powołania do pełnienia funkcji sędziego Sądu Najwyższego.

W uzasadnieniu wniosku obrońca wskazał, iż powołanie J.B. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego nastąpiło w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie nowelizacji z 2017 r. Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa, którzy rekomendowali sędziego SN J.B., zdaniem obrońcy zostali powołani w procedurze budzącej poważne zastrzeżenia co do jej zgodności ze standardami niezależności władzy sądowniczej od władzy wykonawczej i ustawodawczej. Podniósł, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18 i C-625/18) oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 1 grudnia 2020 r. (skarga nr 26374/18) wskazały jednoznacznie, że wadliwość procesu powoływania sędziów może prowadzić do naruszenia prawa do sądu ustanowionego ustawą. Wskazał też, że zagadnienie, które wystąpiło na gruncie niniejszej sprawy, związane z procedurą powołań sędziowskich, było też przedmiotem obszernej analizy w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 (OSNKW 2020/2/7) oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), a w zakresie statusu Krajowej Rady Sądownictwa także w ww. uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Uznał, iż wskazane judykaty zachowują swoją aktualność na gruncie niniejszej sprawy, albowiem okoliczności wskazane w ww. uchwale 3 Izb Sądu Najwyższego znajdują w pełni zastosowanie do sędziego SN J.B., który na urząd sędziego Sądu Najwyższego został powołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniem z dnia 30 stycznia 2019 r. po rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a więc w procedurze przezeń kwestionowanej. Końcowo zaznaczył, że problematyka związana z procedurą powołania sędziów jest ściśle powiązana z prawem do rzetelnego procesu sądowego, co tym bardziej uzasadnia wyłączenie sędziego SN J.B. od udziału w sprawie V KZ 54/24 (*k. 18-19*).

W dniu 2 stycznia 2025 r. wniosek ten został zarejestrowany w tzw. kontrolce rozstrzygnięć incydentalnych (*KRI*) pod numerem 745 i jako takiemu nadano mu dalszy bieg (*k. 21*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się niezasadny i nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wniosek jest pochodną głębokiego kryzysu, do jakiego doszło w funkcjonowaniu organów wymiaru sprawiedliwości. Spowodowany on został wykreowaniem — przez część orzecznictwa najwyższego organu władzy sądowniczej — nieznanej ustawie figury względno-bezwzględnej przyczyny odwoławczej, której istota w postępowaniu karnym polega (ujmując rzecz w największym skrócie) na badaniu wpływu określonego trybu procedury nominacyjnej na urząd sędziowski w perspektywie dochowania gwarancji bezstronności i niezależności sądu orzekającego z udziałem określonego sędziego. Działania te wprowadziły wymiar sprawiedliwości i praktykę w sprawach karnych do stanu destabilizacji i rozchwiania, a jednym z aspektów tego rozchwiania jest m. in. wniosek r. pr. D.K., obrońcy M.S.

Autor wniosku, profesjonalny pełnomocnik, formułując żądanie wyłączenia sędziego od udziału w sprawie oparte właśnie na tych hybrydowych powodach wyłączenia sędziego, tj. na „przesłankach ustrojowych” i wskazując, że cyt.: „powołanie J.B. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego nastąpiło w wyniku rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na podstawie nowelizacji z 2017 r. Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa” nie zadał sobie nawet trudu sprawdzenia, kiedy Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła wniosek o powołanie w/w na urząd sędziego, zaś kiedy doszło do „nowelizacji”, o której mowa we wniosku i o której pisze się jako o „procedurze kwestionowanej przez obrońcę” (s. 3 uzasadnienia).

Informacje te są dostępne w domenie publicznej. Może do nich dotrzeć każdy podmiot posiadający dostęp do sieci internetowej *www* za pomocą urządzenia teleinformatycznego wyposażonego w standardowe oprogramowanie przeglądarkę internetową (*krspl.home.pl*).

Stąd też rozstrzygnięto jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.t]